

ДЕЈАН ЛУЧИЋ

**ТАЈНЕ
АЛБАНСКЕ
МАФИЈЕ**

■ Laguna ■

Copyright © 1988, 2000, Дејан Лучић
Copyright © овог издања 2022, ЛАГУНА

ЗАШТО ЈЕ ПОТРЕБНО ДА ПРОЧИТАТЕ КЊИГУ?

Књига *Тајне албанске мафије* први пут је објављена још 1988. године. Друго допуњено издање изашло је 2000. године.

Тајне албанске мафије отвориле су у то време очи обавештајцима, али не и политичарима.

Ви сте нова, млада генерација која мора да ослободи Космет!

Албанска мафија, која тргује дрогом, људским органима, женама, бебама... финансијер је ове лажне државе! Ако ваша генерација пресече канале новца, Шиптари ће морати да емигрирају у Швајцарску Конфедерацију, коју су већ корумпирани.

Да бисте победили албанску мафију, морате је упознати. Ова књига вас уводи у њене тајне. Дејан Лучић је рескирао живот да скупи податке, ваш задатак је да их искористите.

САДРЖАЈ

Три хајдука и богатство фиса	9
Злато и сребро	41
Валуте	53
Дрога	66
Тајанствени Иранац	80
Улога <i>Радише</i>	93
Трагање за Муратом Бајраком	101
Пенетрација исламског фундаментализма у Југославију	121
Бугарски планови за Косово и Македонију	161
Дон Корлеоне се зове Даут	181
Девојка Зуке Цурија	222
Југославија као комплекс Енвера Хоџе	234
Досије „Адем Демаћи“	280
Листа агената Сигуримија и албанских мафијаша у свету	297
Како се оружје кријумчари на Косово и Метохију	317

Улога албанске мафије у припреми терористичких акција на Косову.	336
Осовина Тирана–Приштина–Љубљана	370
Терор на Космету 1990. године	391
Фрагменти из рада албанске дипломатије	478
Лека Зогу – ђак Саудијске Арабије	502
Рат на Косову и ситуација у свету	531
<i>О аутору</i>	547

ТРИ ХАЈДУКА И БОГАТСТВО ФИСА

Тајне косовских милијардера

Албанска мафија је тајни финансијер косовских милијардера. Послови са дрогом и оружјем су најуноснији. Међутим, феномен успешности хајдучије Хакија Чекуа, који је радио под покровитељством ове организације, може да значи и нов пословни тренд. О томе ће одлучити ментори из политичке емиграције и из обавештајних кругова – не само Сигуримија!

Моћ албанске мафије базира се на послушности низа фисова – братстава која савршено прецизно извршавају поверене задатке. Скуп од двадесетак фисова чини једну мафијашку лозу, чији предводник је и политички лидер. Албанска мафија није „пирамида“ са једним „кумом“ на врху, већ низ „пирамида“ са низом кумова.

Њени модерни корени настали су у новој Југославији, када је широким амнестијама и ревизијом Призренског процеса дигнута бреша и дозвољен улазак у политички и економски живот Косова многима који су имали „путера на глави“. Тада је већ дошло до стварања спреге између неких политичких структура и људи склоних криминалу. Балисти и

њихови фисови чинили су све како би поткопали економске темеље СФРЈ.

Према подацима којима располажемо, албанска мафија је подељена по земљама у којима дејствује. Међутим, свако „дрво“ албанске мафије има свој „корен“ у Југославији. „Крошње“ се налазе у Турској, Италији, и то на југу али и у Милану, СР Немачкој, Швајцарској, Француској, Белгији, САД...

Амерички полицајци, а нарочито њујоршки, евидентирали су постојање албанске мафије из Југославије, која наслеђује италијанску и порториканску у пословима који су сувише ризикантни. Ту се мисли на кријумчарење дроге и њену продају. Позната је албанска ваздушна веза коју држе мафијаши из СФРЈ и њихови сарадници, емигранти из Турске, а која иде преко Београда јер лет из нашег града не изазива алармантно стање на аеродрому *Кенеди* у Њујорку, као рецимо лет из Истанбула. Према саопштењу америчке полиције, од двадесет пет до четрдесет одсто хероина у САД – долази посредством албанске мафије.

Новац створен кријумчарењем дроге у САД, и од других прљавих радњи, једним делом се инвестира у легалне послове, као што су пицерије и куповина некретнина, а једним делом у бизнис са шверцом оружја. Тако увећан капитал тајним каналима стиже на Косово и појављује се као моћно средство за откупљивање српских имања.

То је тајна косовских милијардера који под скромним рухом, у гаћама, крију капитал. Никада не треба заборавити да су албанске породице најчешће читаве задруге, чврсто родбински повезане, у којима се новац трпа на гомилу а штедљиво троши. Упумпавањем нелегалног новца у благајну поштеног фиса новац се пере, затире му се крваво порекло и онда се тај новац појављује у куповини српских имања. То је јавна тајна коју је тешко на Косову доказати у свим случајевима мистериозних милијардера јер ни много очигледније ствари тамо нису јасне. Албанска мафија на Косову организовано држи четири петине сумњивих послова.

Тајна богатства породице Чеку из Пећи

Фамилија Чеку из Пећи на гласу је код једног дела Албанаца у овом, некада српском градићу. Мештани знају да је и зао глас јак, па не инсистирају много на истинитости. Рачунају да ће једног дана ипак неко стати на врат албанској мафији. До тога дана делегати у албанској мафији из породице Чеку, три брата, радиће свој „посао“. То су Сабахудин, који делује у СР Немачкој, Ибиш, који ради у Француској, и Хаки, звани Хакија, који је својом суровошћу изборио титулу најтраженијег криминалца Европе, а у иностранству је деловао у СР Немачкој и у Француској, где су му браћа били доушници и сигурне базе.

Браћа Чеку, Сабахудин, Ибиш и Хаки, нису у акције ишли заједно. За то је потребно „срце“, које два брата, Сабахудин и Ибиш, нису имала. Они су се давили ситнијим кривичним делима и због тога су ухапшени. Хаки је за њих био узданица. Хладнокрван, интелегентан, брз, без скрупула – рачунали су да ће постати далеко већа зверка него што је пљачкаш самопослуга. Два брата Сабахудин и Ибиш обављала су за клан Чеку споредне акције. Међутим, то су оне акције без којих се не може одвијати ниједан озбиљан криминални посао. Послови припреме и информисања, организовање бекства и прикривање... Браћа су то, уз помоћ својих земљака Албанаца, успешно обављала. Хаки Чеку је после акције увек имао припремљен нов југословенски пасош са којим се илегално кретао широм СР Немачке и Француске, касније и Шпаније, иако је за њим одавно била расписана Интерполова црвена потерница.

Оружје дотурено у затвор

Хаки Чеку је рођен 1955. године у Пећи и криминалом је почео да се бави као шеснаестогодишњак. Специјалност су му биле провалне крађе. Од почетка је био агресиван. Ухваћен

је 1971. и смештен у општински затвор у Пећи. Но тамо му је неко тајанствено дотурио оружје и он је са неким Скендером Б. – такође наоружаним – успео да побегне. Потера је била безуспешна, мада је мало недостајало да Хаки буде ухваћен. Међутим, он је пуцао на милиционара и побегао... Хаки Чеку је из Србије отишао на југ, према Македонији, затим је са лажним пасошем отпутовао у Грчку, да би ту своју прву одисеју завршио у Француској код брата Ибиша.

У Француској млади Хаки тада још није имао храбрости да делује. Решио је да се врати у Југославију. За такву операцију по његовом мишљењу били су му довољни перика и лажни пасош... Није се преварио, нико на граници на њега није обратио пажњу. Стигао је у свој родни крај. То свакако није могло да буде непримећено, но из неких разлога се ћутало, вероватно из страха! Прошло је неколико година док се није сазнало да је само током 1976. године Хаки Чеку починио двадесет три кривична дела. Крао је све. Телевизоре, магнетофоне, радио-апарате, грамофоне, штофове, па чак и цигарете. У том периоду јатак му је био Албанац који је радио као шеф сервисне службе у једном одељењу болнице у Приштини. Преко њега је ишла и продаја крадене робе. Но ту је нешто и почело да цури. Крадена роба тог типа остављала је смрдљив траг. Полицији на основу тога није било тешко да реконструише детаље. Сазнало се да је снабдевач Хаки Чеку. За њим је широм Југославије расписана потерница, на којој се налазио прецизан опис и више слика на којима је овај криминалац био са периком и без ње. Уочи саме Нове године 1977. СУП Пожаревац успео је да пронађе и ухапси овог криминалца. Осуђен је на пет година затвора.

Убиство златара Доминикуа у Пећи и опет бег

Двадесетак дана после преваспитавања Хаки Чеку је решио да раскрсти са дотадашњим начином лоповског живљења. Имао

је намеру да постане – разбојник! У тој идеји су га подржала двојица Албанаца, такође криминалаца, који су му дали „тип“, што значи савет кога да опљачка. Избор је пао на познатог златара из Пећи Виктор Доминикуа, за кога се у граду причало да у кући држи велику количину злата и девиза. Направљен је и план. Хаки Чеку је требало да провали у кућу преко крова. Тако је и било... Био је мрак, нешто пре двадесет часова, 27. јануара 1982. године. Хаки Чеку је не палећи светлост уз помоћ мале лампе тражио злато и девизе. Златара Виктор Доминикуа није још очекивао јер је овај обично долазио тек после осам, кад је затварао радњу. Међутим, те вечери Виктор је кренуо кући раније. Ушао је и видео незнаног госта. Повикао је на њега, а затим јурнуо. Виктор није желео да своје богатство лако препусти овом младићу високом око 180 цм, витког стаса, нормално развијеног, смеђе косе, буљавих очију и овалног лица, како је касније записано у потерници. Виктор Доминику храбро се супротставио разбојнику иако је овај био млађи и јачи. Приликом гушања, Чеку се уплашио и потегао је пиштољ. Златар је пао...

СУП је на основу отисака прстију који су остали по целој соби открио да је убица њихов стари познаник и суграђанин Хаки, познатији као Хакија Чеку.

Убица је са двојцом својих ортака отишао у Приштину, тамо је набавио лажан пасош и са њим опет отишао у иностранство. У Западној Немачкој овај разбојник је затражио политички азил, објашњавајући да га југословенске власти траже због догађаја на Косову. Но Немци више нису били тако наивни да му то омогуће, али ни тако прилежни да би га ухапсили иако је за њим издата потерница преко Интерпола. У црвеној потерници, што значи приоритетној, писало је да је тражени опасна особа. Телексом је стигло упозорење немачкој полицији да ће Хаки Чеку вероватно покушати да ослободи из затвора брата Сабахудина.

Време је пролазило а немачка полиција се правила нема. Централни национални биро Интерпола из Београда тражио

је да се провере адресе нађене у Хакијиним папирима, који нису били уништени пре његовог бега у иностранство. Ништа се није догађало. После годину дана Генерални секретаријат Интерпола из Париза послао је телекс у Београд са питањем да ли је црвена потерница за Хакијем Чекуом и даље актуелна. Одговор је, наравно, био потврдан.

Да се тада смирио у својим криминалним работама, Хаки Чеку би, и поред убиства златара у Пећи, могао мирно да живи на Западу. Везе албанске мафије, која је повезана са политичком емиграцијом, могле су да му с временом обезбеде и политички азил. У исконструисаној причи, пљачка и убиство златара били би промовисани у ликвидацију Удбиног доушника, а разбојник би постао борац за „националну ствар“. Но Хаки Чеку није био довољно лукав да тако нешто уради. Желео је много новца, и то одмах. Дискретно је отишао код брата у Француску и тамо је припремао ново разбојништво.

Хакијев стил – пљачка супермаркета

Француски национални биро Интерпола јавио је свим земљама Европе да је Хаки Чеку заједно са једним двадесетједногодишњим Французом оробео супермаркет у месту Шалезелу 4. септембра 1984. године. Био је то уторак, пет сати после подне. Благајница је износила пазар. Запретили су јој оружјем и однели 85.000 француских франака. Шалезел је, иначе, место поред града Безансона где је Хаки Чеку живео.

Прошло је неколико месеци. Хаки Чеку је променио свој изглед. Обријао је браду и скинуо перику коју је носио приликом пљачке. Није се разбацивао новцем, живео је скромно и неприметно. У то време проучавао је самопослугу *Мамуи* у Безансону. Имао је намеру да и њу опљачка. Трећег новембра 1984. године Хаки Чеку је стигао црном лимузином до те самопослуге. У колима за воланом остала је његова жена, Алжирка Бахија Книер. Мотор је остао упаљен. Сцена као из филма *Бони и Клајд*. Хаки је са једним помоћником ушао у самопослугу

Мамуџи. Нико на њих није обраћао пажњу док нису извукли велике магнуме 357. Виком су упозорили присутне да ће пуцати ако неко пружи отпор. Погледом су тражили врећу у којој се у том тренутку налазило 460.000 франака спремних за транспортовање у банку. Момак који је новац носио покушао је да пружи отпор, но гангстери су били држи. Ранили су га... Док су њихове очи биле упрте према стражару који је очајнички стезао врећу, један од купаца, за кога се касније установило да је био из судске полиције, зграбио је флашу са рафа и њоме гађао Хакија Чекуа. Криминалац се измакао, а његов ортак, бесан због овога – окренуо се и хладнокрвно убио ненаоружаног човека. Из те близине један метак из магнума био је довољан. Крв је шикљала. Настала је паника у самопослузи *Мамуџи*. Хаки и његов помоћник су то искористили, са новцем улетели у црни ауто који их је чекао испред радње и побегли. Хакијева жена Алжирка брзом возњом успела је да измакне полицијској потери, тако да полиција није успела да их ухвати у том тренутку. Међутим, неколико дана касније ухваћен је ортак Хакија Чекуа и истрагом је утврђено да је он убио човека са флашом, а да је Хаки Чеку ранио стражара.

Француска полиција организовала је систематску потеру за остатком банде. Хакија и његова жена Бахија су се вешто крили. По свему судећи већ тада су отишли у Шпанију. Тамо су живели са лажним југословенским пасошима, које је албанска мафија масовно фабриковала у Француској. Прошли су месеци. Криминалцима није било трага. У међувремену, Хаки Чеку је извршио пластичну операцију лица. Тако нешто се на Западу ради само преко врло јаких веза, без обзира на новац. Криминалац кога тражи Интерпол преко црвене – хитне потернице сувише је опасан пацијент да би га оперисао неки доктор из естетских разлога; зна се ко и када тражи такву услугу. Приликом таквих операција присутно је више лица, а то значи и већи ризик. Да би нека клиника у Шпанији или Француској пристала да промени опис овом криминалцу – морала је бити притиснута разлогом јачим од новца. Судећи по стилу рада Хакија Чекуа, у питању је била претња или

уцена. Тако нешто није морао да учини сам Чеку јер и само разговарање на ту тему могло је да буде ризикантно. Хаки Чеку, искусан криминалац, тако нешто је сигурно учинио преко неког земљака, чији аргумент није био – осмех!

Шта ради албанска мафија у Шпанији

Албанска мафија присутна је и у Шпанији. Она у овој земљи држи послове са сребром, нарочито у туристичким градовима. Према доступним информацијама, то сребро које се продаје у Шпанији пореклом је из Трепче. Пут тог сребра, које је украдено на Косову, водио је у Турску, где је оно претварано у јевтин накит. После тога сребро је извезено бродском везом у Шпанију, где због веће потражње и куповне моћи туриста постиже бољу цену. Тако је украдено сребро из Трепче посредством албанске мафије доспело у Шпанију. Да би се сребро продало, у ову земљу су емигрирали неки Албанци из Југославије, Турске, па чак и из СР Немачке. Није редак случај да су дозволе боравка регулисане браковима. Због тог миљеа, у коме је албанска сребрна веза пустила краке, Хаки Чеку је мирно битисао у Шпанији. Ако се сетимо да је у тој земљи још увек јака фашистичка струја, нарочито у полицији, биће нам схватљивија и његова „невидљивост“ и поред потернице Интерпола.

Време је пролазило. Хаки Чеку је проценио да може да изађе из свог скровишта. Са новим ликом он поново креће у акцију. Авионом „прескаче“ француску територију, која је још врућа и креће у СР Немачку.

Акције у Немачкој

Циљ препада овог пута је у малом месту Лангехагену код Франкфурта. Наравно, опет је у питању самопослуга. Хаки

Чеку је неколико дана осматрао да би утврдио време када службеник са дневним пазаром креће у банку. Препад на самопослугу *Алкауф* догодио се 30. августа 1985. године. Све је било по старом сценарију. Службеник је изашао са врећом, Хаки Чеку је покушао да му је отме. Дошло је до краће борбе, коју је Чеку решио испаливши четири метка у чувара. Још један леш остао је на плочнику. Чеку је сео у аутомобил и побегао.

СР Немачка је расписала за њим и трећу црвену потерницу Интерпола. Тако је Хаки Чеку постао најтраженији криминалац у Европи, али је још увек био неухватљив. Немци су сазнали да му је приликом прикривања у Француској помагао брат Ибиш. На њихову молбу, Французи су овога ухапсили и осудили, па је послат у затвор. Тако су се два брата, Ибиш и Сабахудић, нашао иза решетака, но не и онај главни, убица Хаки.

Када су немачки полицајци мислили да је већ далеко отперјао, као хладан туш на њих је деловало саопштење да је Хаки све време био ту њима испред носа – у околини Франкфурта. Осмог августа 1986. Хаки Чеку је усред белог дана опљачкао робну кућу, однео 76.000 марака и тешко ранио благајника.

Поново је нестало као зачаран. Ко му је помогао у томе може да се нагађа. Иста она организација која му је помагала да дође до безброј лажних југословенских пасоша, она организација која шверцује дрогу на релацији Истанбул–Београд–Франкфурт–Брисел–Њујорк... Наравно, реч је о албанској мафији, која сарађује са емиграцијом албанског и хрватског порекла. Само уз помоћ ове разгранате организације један разбојник из Пећи могао је да се креће овако невидљиво кроз толике замке које су му постављале полиције СР Немачке и Француске.

Док је потера чешљала свратишта Албанаца по Европи, Хаки Чеку је већ био у својој јазбини у једном селу крај Малаге у Шпанији. Ту је живео као миран грађанин у једној вили, гајећи двоје ситне деце које му је родила Алжирка. Наравно, опет је имао лажни југословенски пасош који му је пружао сигурност.

Забуна или нешто друго

Случај му је покварио срећу. Крајем 1987. године шпанска полиција почела је детаљну контролу свих потенцијалних скровитих места јер је тражила киднаповано дете једног богатог Либанца. Хаки Чеку је ухапшен случајно јер је утврђено да му је пасош лажан. То је побудило сумњу, па је вила добро претражена и у њој је нађено мало складиште оружја: две машинске пушке, два аутомата, два пиштоља и велика количина муниције... Постављало се питање зашто Чеку није пружио отпор кад је већ вилу наоружао као тврђаву. Један разлог може да буде присуство рођене деце, други бројност шпанске полиције, која је била спремна да употреби оружје мислећи да су у вили опасни киднапери. Трећи, највероватнији разлог: Чеку је имао доушнике у шпанској полицији, па је знао да потера није уперена против њега. Но доушници су доушници, они немају утуцај на сваког полицајца. Нечије оштро око је ипак утврдило да су југословенски документи овог брачног пара лажни. Тиме је механизам покренут и тешко га је било зауставити. Оштрина ока шпанског полицајца који је идентификовао Чекуа била је изоштрена и свотом од 125.000 немачких марака, на колико је процењена глава овог криминалца, а то је можда било више него што је плаћено за његову „невидљивост“

Каква ће бити судбина Хакија Хакије Чекуа, чију екстрадицију због више убиства траже Југославија, Француска и СР Немачка? За овог крволочног разбојника најопаснија варијанта је Југославија, где може да га чека стрељачки строј. У Француској и СР Немачкој смртна казна је укинута, па га за разбојништва, чак и убиства чека само тамница. По мојој процени, одлука ће бити донета на основу неких полицијских комбинаторика, по систему ми вама Чекуа, а ви нама тог и тог. Трговина криминалцима и терористима између држава

обавља се мање спектакуларно него трговина шпијунима, но не и мање ретко. Чеку иде на добош... Међутим, било где да буде послат, овај албански криминалац неће дуго остати заробљен. Хаки Чеку је тип албанског мафијаша који ће у будућности, желели ми то или не, да постане прототип.

Албанска мафија до сада није имала овакав тип криминалца, који је у свом миљеу постао негативна звезда. Досадашњи стил био је друкчији: безбројни анонимуси су као мрави обављали само делове операција. Ти анонимуси појединачно су чинили мала кривична дела, али њихов збир чинио је велики бизнис. Албански мафијашаи никада не носе стотине килограма хероина са собом, они никада не шверцују стотине пушака и пиштоља у Југославију, суштина њиховог стила је у неприметности. Ко је ухваћен са неколико килограма дроге – иде у затвор без много буке. Ко је ухваћен са неколико пиштоља, такође иде у затвор без много буке, но каравани пролазе. Царина рачуна да је „тамна бројка“ прошверцованих килограма дроге и комада оружја увек бар за три четвртине већа од онога што је ухваћено. То је стил албанске мафије – избегавање велике пажње. Треба радити тихо, упорно и дискретно. Тако је албанска мафија и успела да се разграна у Југославији и у свету, тако је њихов политички сепаратистички покрет успео толико да ојача.

У том међународном бизнису и за албанску мафију феномен Хакије Чекуа је нешто ново. Ако га албанска мафија ослободи из затвора, то ће значити да ће она сада прећи у нову фазу свог развоја, у отворено наступање. То се неће догодити без договора са политичким менторима из емиграције, али и из обавештајних кругова. Хакија Чеку и његова хајдучија по Југославији, Француској и СР Немачкој може постати рецепт и за сличне операције са политичком позадином. Упрезање криминалаца у политику није страно албанској мафији, која је у Хакија Чекуа већ доста инвестирала.

Од одлуке шпанског правосуђа много шта зависи.

Морал албанске мафије

Кључ велике ефикасности албанске мафије лежи у њеном племенском моралу, прилагођеном модерним временима и криминалној активности.

Како пише др Милутин Ђуричић у својој књизи *Господар куће код Албанаца*, традиционална структура овог друштва и данас је сачувана. Снага албанске физичке хегемоније на Косову није само у бројности овог народа наспрам Срба и Црногораца већ и у начину живљења. Словени живе европским породичним животом у коме поред мужа, жене и деце евентуално може бити неко од старијих. Албанци, међутим, претежно и даље живе у фису који је у исто време и војна и економска јединица. На челу сваке куће постоји господар, који је врста команданта.

• „Каква је функција господара куће у криминалним работама?“ питамо др Милутина Ђуричића, који је годинама радио у Пећи као адвокат.

„Господар куће која је решила да се бави криминалом то ће обавити на овај начин: неће се цела фамилија бавити кријумчарењем дроге, већ ће се томе посветити само неколицина коју он одреди. Остала браћа наставиће да се баве својим уобичајеним занимањима, на пример земљорадњом, радом у фабрици, чак и сарадњом са влашћу. Сав новац стечен криминалним али и поштеним пословима слива се на једно место, у новчаник господара куће. Он суверено одлучује о свим финансијским издацима. Уз консултације са осталим члановима породице, али само мушким, господар куће после извесног времена може решити да почне са откупом српских имања у околини...

Дужност господара куће је да брине и о наоружању својих мушких глава. Он мора да им купи оружје кад дорасту да га могу носити и да их увежба у руковању њиме. Као што војни старешина може привремено да разоружа свога војника,

тако и господар куће може да разоружа свога момка и да му привремено забрани ношење дугог или кратког оружја.

Господар куће може да заповеди одређеном мушкарцу из породице да изврши крвну освету. Такву заповест не издаје невештом и бојажљивом. Најчешће се договори са својим мушкарцима ко ће од њих како и кога да премлати, рани или убије. Тако нешто се може договорити и у припреми куповине неке српске куће јер се зна да људи после физичке тортуре лакше продају куће, и то по неупоредиво нижој цени. При избору господар куће води рачуна ко је храбар, хитар и вешт у тучи или употреби оружја, тако да ова акција буде ефикасна...“

• „Шта се догађа кад породична криминалистичка мануфактура дође на суд?“

„Господар куће и о томе води рачуна; ако постоји могућност да извршилац насиља или неке друге криминалне работе буде ухваћен, бира се такав који је вешт да се брани и пред државним судом, по унапред утврђеном договору, и да не изда своје укућане који су га подстакли и помогли му. Добро је да има доста браће и да је неожењен како у затвору не би патио због одсуства породице. Због тога је за такве силеџијско-криминалне работе, по мишљењу многих господара куће међу Албанцима, најбоље бирање старијих малолетника. Такви пред судом бивају блаже кажњени а и науче какав добар занат.

Сваки мушкарац дужан је да обавештава господара куће о свему што се деси, а нарочито о свом понашању. То је врста исповести. То се догађа сваки дан, обично за време вечере, када се дају дневне заповести. На основу тога господар куће прави планове о функционисању породице...“

• „Докторе Ђуричићу, шта се догађа када полиција ухвати више чланова албанске мафије, поготову ако су они један другоме род?“

„Закон ћутања се обавезно поштује, често је господар куће такву могућност предвидео, па је направљен план са

расподелом улога који сви ухапшени поштују. Зна се шта ће ко да призна а шта неће. Од тога се ретко одступа чак и под принудом. Страх од непоштовања одлуке господара куће већи је од страха од било које казне добијене од полиције или суда. Онај мушкарац који је по договору прихватио кривицу, рецимо, рекао да за шверц оружја или дроге нико други није знао осим њега, он ће бити најстроже кажњен од суда. Међутим, све патње у затвору ће му бити финансијски надокнађене а његова породица ће бити максимално заштићена. Тиме се социјални ризик криминалца потпуно елиминисе.“

- „Проучавајући рад албанске мафије приметио сам да се многи послови код њих обављају на реч, што говори ипак о једној врсти поштења, мада девијантног.“

„Да, Албанци који су кренули путем криминалног делања задржали су многе обичаје традиционалног морала. Кријумчарење и трговина оружјем за њих нису криминал, то су традиционални предмети трговине. Ново је трговање дрогама, али и то се уклапа у неку форму исламског морала јер дрогу продају каурима – странцима, неверницима и тиме их слабе, припремају их за освајање. Наравно, не треба изгубити из вида ни примамљивост профита од дроге, пред чиме падају и много моралнији људи. Поштење које спомињете је посебна прича. Међусобне везе мафијаша из разних кућа темеље се на криминалној беси, где се за дату реч одговара животом, због тога у трговини дрогом или оружјем нема преваге... Криминална беса је закон пословања“, сматра доктор Милутин Ђуричић, један од наших највећих стручњака за албанско обичајно право.

Утицај албанске мафије на стање у затворима

Албанска мафија у Југославији као свој први задатак имала је корумпирање особља у казнено-поправним домовима. Та акција почела је отвореније да се спроводи шездесетих година,

да би се максимално размахала после већег прилива политичких осуђеника. Колико су КП домови постали хотели за одмор мафијаша и бораца за републику Косово – судите сами!

Из васпитно-поправног дома за малолетнике код Липљана средином септембра 1987. године поново су побегли штићеници – наравно, претежно Албанци!

Бежање из овог дома, претежно малолетника албанске народности, траје годинама. После контрареволуционарних догађаја 1981, из тзв. затворских соба побегло је деветнаест младића... Побегли су на чудан начин. Враћајући се са вечере из ресторана до затворских соба, младићи су насрнули на двојицу чувара. Најпре су им припретили, а потом их везали и побегли. Од тога дана 1981. до сада побегло их је преко 240... Срећом, већина је касније ухваћена.

Бекство од 16. септембра 1987. било је чак и најављено! На састанку ОО СК Дома, коме је присуствовала и радна група из косовског правосуђа, као и представници СО Липљан, потврђено је да је надзорник Бранислав Цветковић тог јутра писмено обавестио управника Војислава Живића о намери групе младића да побегну. Управник је после тога позвао заповедника Службе обезбеђења Васвија Сељимија и његовог помоћника и упозорио их на планирано бекство.

„Сељими је то прихватио доста хладно и брзо отишао да разговара са затвореницима. Обавестио ме је да од тога нема ништа!“⁴, јадао се управник Војислав Живић.

Међутим, обавештење које је донео Сељими било је лажно! Истог дана група малолетника, највероватније следећи пример Тафиља Идризија, који је са раном на нози покушао да побегне и због тога стекао поштовање других затвореника, успела је да побегне. Све се догодило као у филмском сценарију. Младићи су на нечији миг сви скочили у једном тренутку на два стражара. Савладали су их... Необично је што је један од надзорника у смени, иако се очекивало бекство – отишао у суседну кафану. Да ли је његово одлажење на кафу било случајно?

Јусуф Кељменди, начелник Одељења за преваспитавање, прокоментарисао је атмосферу у васпитно-поправном дому у Липљану:

„И поред свих наредби и обавештења да се у установама, посебно ове врсте, које преваспитавају младе, не сме држати неприхватљива литература, до марта месеца ове године у нашој библиотеци било је на десетине књига Алија Хадрија, Исмаила Кадареа и сепаратисте Јусуфа Грмаља, као и неких писаца из Албаније...

Један број наших штићеника огрезао је у национализму, због чега се овде и преваспитава, међутим, оваквим начином то се неће постићи... Већ девет година, колико Дом постоји, у заједничким просторијама није било слике друга Тита. Када сам недавно наредио да се она постави, неки васпитачи су ми рекли: не би требало, поломиће је...“

Венера Миловић упитала је присутне: „Зашто ме девет година не примају у СКЈ, а примају непроверене, да ли се боје да ћу им сметати?“ Како је стање у Дому у Липљану најбоље илуструју ове њене речи: „Овде је било спавања са осуђеницима, бацања оружја, а несхватљиво је да око триста забрањених наслова буде у нашој библиотеци а да надлежни у покрајинском правосудју не реагују, а реаговали су када сам у Косово Поље отишла да се пожалим Слободану Милошевићу о свему што се овде збива.“

Каква је ситуација у КП домовима за одрасле?

У казнено-поправном дому у Истоку већ неколико година траје рат за правду. Побуњеници су чувари, а не затвореници. Затвореницима је све потаман! Радници покрајинског СУП-а, њих неколицина, покушавају да докажу како у затвору у Истоку, као и у КП дому Ђураковац, царују привилегије за криминалце и сепаратисте. Главни виновници су по свему судећи управник Зефир Бујпај и в. д. заповедника Нурадин Демакај...

Наравно, све се зна. Међутим, како пише Радомир Вукчевић у *Дући*, овакви људи имају заштитнике на покрајинском нивоу!

После контрареволуционарних догађања на Косову 1981. године, у КП домовима у Ђураковцу и Истоку без мере и реда учеснике демонстрација посећивали су њихови пријатељи и рођаци. Затворенике су посећивали, наравно, и њихови истомишљеници. Дом је постао нека врста отвореног смештаја за кажњенике. По управничком наређењу, да би се ова ситуација прикрила, забрањено је уписивање у затворске књиге посета. Уколико би који од стражара на капији КП дома прекршио ову директиву, која је штитила сепаратисте, управник Бујупај и заповедник Демакај би га укорили а странице с уписаним именима посетилаца су цепали – траг је морао бити уништен! Наравно, за тако нешто ови људи су били награђени од својих покровитеља, а то су они који у покрајини омогућују вршљање не само шовиниста већ и албанских криминалаца.

Посебан статус приликом доласка у затвор имао је, под окриљем шовиниста, Бонован Бљакај, наш бивши вицеконзул у Швајцарској. Овај човек у кога је СФРЈ имала поверење и послала га да заступа њене интересе у Швајцарску, тамо је радио у интересу сепаратиста, одавао је државне тајне и отворено приступио непријатељима. Суд га је за то недео казнио са три и по године затвора.

За оваквог човека, као што је ексконзул Бонован Бљакај, надлежни су се постарали да тих неколико година одслужи на Косову, а не у неком КП дому где би био третиран као и сви други, па би му можда казна теже пала. Зато је послат у Исток, где се знало да ће имати посебан статус!

Бонован Бљакај, ексконзул, овде се нашао у друштву Марка Кужњанија, Мусе Смакнићија, Семија Зекаја, Маљуша Адемија и десетине других који су долазили и одлазили! Да, одлазили су кад им се хтело! Бујупај и Демакај, људи задужени да у овом затвору буде све по закону, омогућили су 11. августа 1985. године затворенику Марку Кужњанију да

са ујаком Зефом Пренком оде мало у шетњу колима и да се врати после три сата.

Залагањем управника Бујупаја и заповедника Демакаја затвореник Муса Смакнићи изашао је на слободу четрдесет месеци раније.

Заслуга је ових људи што је Фран Тнуши, вишеструки повратник, који је својевремено петнаест година провео у Албанији, постављен за затворског магационера.

Пријава против управника и компаније

Покровитељство албанске мафије и сепаратиста над затвором у Истоку дозлогрдили су надзорнику Мирољубу Видићу и он је против управника Зећира Бујупаја и Нурадина Демакаја, в. д. заповедника, пред Окружним јавним тужилаштвом у Пећи, на основу члана 149 ЗКП, под бројем КТР 13/88, поднео кривичну пријаву.

У овој својој пријави, како је забележио Радомир Вукчевић, Видић је написао:

„...да су Зећир Бујупај и Нурадин Демакај злоупотребили службени положај и овлашћења користећи, у пролеће 1986. године, радну снагу осуђеника КП дома у Бураковцу за копање канала и постављање 'украденог' телефонског кабла за потребе Бујупаја, чиме је КП дому нанесена штета од 570.000 динара...“

У пријави даље стоји да је управник Бујупај током 1982. године из дворишта затвора у Истоку изнео грађевински материјал у вредности тадашњих два милиона динара...

Мирољуб Видић се у кривичној пријави позива на речи затвореника Мурата Мушице, који је, по инструкцијама Нурадина Демакаја, из КП дома Исток изнео виталне делове машина за прање веша, чиме је онемогућио отварање и пријем затвореника у КП дом у планираном року.

Накнадном набавком делова и сервисирањем машина КП дом је оштећен за 1.400.000 динара, тврде и потписују

стражари албанске народности Мехмед Кукљеци и набављач опреме Ахмед Аземија.

Од 1981. до 1987. године Бујупај и Демакај су, ван свих овлашћења, користили наоружање КП домова у Ђураковцу и Истоку за лов у планини Мокра, водећи са собом повећу групу пријатеља, чиме је безбедност КП домова била доведена у питање.

Газде ових КП домова користиле су и аутомобиле по свом нахођењу, па су, како пише у пријави, возила користила и лица која нису запослена у овим установама а и рођаци бивших и садашњих затвореника (!).

Ко штити кабадахије?

Оно што албанску мафију чини правом мафијом, а не групом криминалаца исте националности јесте њена спрега са влашћу. Албанска мафија на Косову има своје покровитеље тамо где јој је неопходно. То су схватили поштени стражари муслиманске, албанске и српске националности Мехмед Кукљеци, Саит Којовић, Драган Кнежевић, Мирољуб Видић, Авдија Ђатовић, Исо Кељменди и још неколицина када су обавештавали покрајински секретаријат за правосуђе о сепаратистичким испадима, јавном исписивању непријатељских парола, гледању програма албанске телевизије, уношењу и изношењу књига непријатељске садржине. Шта се после тога догодило? Оно што је и уобичајено, самоуправљање је искоришћено за обрачунавање са људима. Бунтовници против власти, или боље рећи самовоље, проглашени су нерадницима, непослушнима, неподобнима...

„То нас у почетку није бринуло. Међутим, када су Бујупај и Демакај за двадесет и четири сата по одашиљању упозорења од речи до речи цитирали текстове порука упућене покрајинском секретару за правосуђе, схватили смо да између управе затвора и Секретаријата за правосуђе Косова постоји повратна спрега и да су то истомишљеници“, кажу стражари свих националности.

Јавна је тајна у Истоку и Ђураковцу да су Бујупај и Демакај били под заштитом Ментора Чокуа, недавно смењеног покрајинског подсекретара за правосуђе, коме је, иначе, надлежност била контрола казнено-поправних домова на Косову.

Кад постоји таква спрега, онда није чудно што су се догађале и друге ствари. Како пише *Дуџа*, управник је, наводно, силовао жену свог рођака, стражара КП дома Ђураковац. Епилог: Несрећна А. К. муњевитом интервенцијом виших органа одведена је на рад у Приштину. Очевидац Идриз Вутхај унапређен је преко ноћи у надзорника да би му се затворила уста. Њен бивши муж, који више за њу није хтео да чује, пребачен је за чувара затвора у Пећи. А читав случај водио је један инспектор који је слично недељу својевремено починио у приштинском хотелу *Божур*, против кога је тада вођен поступак и који је био суспендован, а затим тихо враћен на посао!

Десна рука управника Бујупаја, в. д. заповедника Нурадин Демакај, како тврде стражари, 1986. године је претукао Уроша Николића, задружног чувара који се у том тренутку налазио на дужности. Несрећни Урош је од повреда неколико дана касније преминуо у болници. Поведена је истрага. Истрага није утврдила – ништа!

Породица Николић се одселила са Косова, није могла да се бори са албанском мафијом која има своје краке у органима власти. Нурадин Демакај је, истина, био суспендован, па чак и истеран са посла, што је ипак прилично блага казна за убиство! Наравно, пошто је подстакао исељавање једне породице са Косова, његови заштитници су га за награду запослили у Призрену.

И тамо је овај човек правео скандале, на једној карташкој сеанси на коцки је изгубио прст! Тада је избачен из СКЈ... То га је, ваљда, потресло па је отишао из Призрена и запослио се у КП дому у Лепоглави. Тамо су га колеге звале Нерадин.

Почетком осамдесетих тај човек је, као специфичан кадар, поново био потребан Косову. Вратио га је тадашњи покрајински секретар за правосуђе Назми Јунику...

То је наравно само део приче о корупцији у овим затворима и о тајним спрегама које повезују криминалце, сепаратисте и правосудну власт. Наравно, мора да се напомене да на основу ових података не треба извлачити генералне закључке.

Могу ли се у оваквим и сличним затворима људи преваспитавати, могу ли се променити искривљена политичка мишљења. О томе разговарамо са Добривојем Радовановићем, директором Института за криминолошка и социолошка истраживања:

„Политички затвореници у затвору себе сматрају елитом јер су они иза решетака због идеала у које верују, а не због криминала. То што су њихови идеали неприхватљиви за друштво у целини њих не погађа посебно, о себи размишљају као о визионарима. Таква је матрица размишљања свих политичких затвореника, па и ових који се боре за Велику Албанију. Код нас политички затвореници нису одвојени од криминалаца и не уживају посебан статус. То одговара, нажалост, албанским сепаратистима политичким затвореницима, који у своју игру укључују и криминалце. Од те спреге и једни и други имају користи. Албански сепаратисти током година тамновања у своје окриље узимају криминалце, па на тај начин проширују свој утицај. Албанска мафија у кооперацији са тзв. политичарима стиче неку врсту легалитета у оним слојевима СК који мање или више прикривено подржавају паролу – Косово република!

Наравно, албанска мафија у ту спрегу уноси капитал неопходан за корупцију, која је, као што се зна, допрла и у КП домове... Све то могло је да се предвиди и спречи, међутим Устав из 1974. године онемогућује многе акције којима би могло да се стане на врат спреси албанске мафије и сепаратистичких организација“.

Скупљање података од затвореника

Албански мафијаши, као и политички затвореници, још за време боравка у полицијском притвору постајали су извор

обавештења. Руководства и организације сепаратиста су настојали да, преко родбине или на други начин, успоставе везе са њима и тим путем прикупљају податке: за шта се све интересују истражни органи, о држању појединаца итд. и на основу тих сазнања која су достављана сепаратистичким организацијама прављени су планови како да се заустави даља „провала“. За тако нешто коришћени су претње, уцене, мито... Мозаик информација од око деветсто затвореника формиран је студиозно, тако да се тачно зна: ко је у ком затвору, ко са ким одржава контакте и од кога у појединим затворима албански сепаратисти и мафијаши могу тражити погодности. Наравно, зна се и ценовник услуга! Политички затвореници мање плаћају од криминалаца јер су сиромашнији. Међутим, политички затвореници обећавају услуге онима који им омогућају погодности у затворима, а то је такође плаћање, истина одложено – кад сепаратисти дођу на власт.

Бекство уз кауцију

Бизнис са дрогом, којим се бави албанска мафија, представља, поред посла са оружјем, најуносније занимање за чланове банди. Зарада је тако велика зато што је велики ризик! Међутим, захваљујући процени председника суда у Пироту да је мудрије наплаћивати новчане казне у виду кауције па макар кријумчари бежали после тога, током јуна месеца 1988. године ова професија је рангирана као мање опасна бар у овом региону.

Све је почело крајем марта 1988. када је Илхан Чеглар, двадесетшестогодишњи Турчин, иначе пореклом из Новог Пазара, ухваћен на прелазу Градина са двадесет килограма хероина. Према незваничним подацима, Илхан Чеглар био је један од чланова банде Даута Кадриовског, великог кума албанске мафије.

За Илхана Чеглара посао је стао! Чекало га је неколико година седења у затвору, што је практично значило велики

губитак због дангубе. У исто време за његове покровитеље постојала је опасност да буду откривени јер никад се не зна када неко може да проговори. Због тога је Илхан Чеглар преко свог адвоката понудио пиротском суду кауцију од 100.000 немачких марака да би се наводно бранио са слободе јер му не прија затвор!

Понуда од 100.000 марака, коју је дао кријумчар двадесет килограма хероина, била је прихваћена од трочланог већа суда са председником Драганом Живковићем. Наравно, ова незванична купопродаја слободе није прошла без противљења јавног тужиоца. Необично је и индикативно да о овој финансијско-правној трансакцији судија Драган Живковић није обавестио судију Велимира Светозаревића, који је био одређен за председника кривичног већа у изрицању пресуде Илхану.

„Било је смешно и тужно када су у судници на првом заказаном рочишту 13. априла били присутни сви изузев оптуженог. Од његовог адвоката сазнао сам праву истину: да му је суд десетак дана пре суђења уручио решење о јемству које је одмах и уплаћено, а оптужени је по изласку из затвора с пасошем без проблема брже-боље напустио Југославију“, тужно је рекао судија Велимир Светозаревић.

Да ли је судија Драган Живковић свесно или несвесно улетео у мрежу албанске мафије, тешко ће се сазнати. Но чињеница је да ово није било једино пуштање кријумчара дроге. Јусуф Акам и Хусеин Атик, сваки за себе, преносили су хероин и били ухваћени на прелазу Градина. Одмах су понудили кауцију, као да су већ знали да је то могуће, од 45.000 и 30.000 марака. Веће судија је то прихватило и они су истог дана по уплати и изласку из затвора – нестали!

Драган Живковић, председник Суда и информисац Већа, на све коментаре око пуштања на слободу ових криминалаца уз кауцију каже:

„Опречних мишљења увек је било, па их има и сада, о прихватању или неприхватању јемства. Лично мислим да је уплата кауције корисна за нашу заједницу. Поред одузете

дрогe, чиме спречавамо препродају, заплењујемо возило и новчано кажњавамо кријумчара, а с јемством и пуштањем на слободу смањујемо трошкове око вођења поступка. Истина, знамо да је могућност бекства већа, али онда депоновани новац оптужени заувек губи!“

Тако је Драган Живковић објаснио новинару Николи Ђирићу своје резоне око фактичког ослобађања кријумчара хероина. Албанској мафији, која је главни носилац кријумчарења хероина на нашем тлу, тешко ће пасти заустављање овакве праксе.

Шиптарски хегемонизам уз помоћ државне власти

Јован Јањић, новинар *Полишике*, са Косова подноси овакав извештај:

Уз помоћ државних органа на Косову и Метохији, шиптарски сепаратизам увелико је прерастао у националсепаратистички покрет са одликама милитантног шовинизма и сецесионизма.

Да би све текло по плану заговорника идеје да Косово постане република и остварења „Велике Албаније“, годинама су у покрајинске државне органе довођени они који су се већ доказали као шиптарски сепаратисти или пак српски полтрони. Отуда је Извршно веће Косова, са својим органима управе, често било извршилац и помагач многих сепаратистичких акција. Таква ситуација је и данас са органима косовског Извршног већа на челу са председником Јусуфом Зејнулахуом, кадром Махмута Бакалија, и његовим помоћником Ђорђем Аксићем, озлоглашеним српским полтроном.

Годинама траје обрачун са „непослушним“ Србима и другим радницима органа управе, најпре по систему „систематизације“, да би се последњих година то претворило у прави терор. Под каквим су режимом, тако „пречишћених“ органа

управе житељи Покрајине који се супротстављају шиптарском сепаратизму и шовинизму – може се претпоставити!

Недавне промене у ПСУП-у биће од изузетно малог значаја уколико се што пре не „очисте“ и други органи управе.

Министар љуби Албанију

Покрајински секретаријат за образовање, науку и културу прави је резерват осведочених непријатеља ове земље. Секретар овог Секретаријата је Мухамед Бицај. Својевремено, док је био шеф одсека за хемију на Природно-математичком факултету у Приштини, поред професора из Албаније, на Косово је доводио и активне официре Сигуримија. Био је и проректор Универзитета где су остале забележене његове дискусије о увођењу албанског језика као државног језика. Како је опредељења, илуструје и случај приликом једне његове посете Албанији: одмах по преласку границе, где га је чекао аутомобил из Тиране, замолио је возача да стане. Ауто је стао, Бицај је изашао, легао на земљу и почео да је љуби. Иначе, Бицајева супруга Султана је сестра познатог светског криминалца Хакија Чекуа.

Бицајев заменик је Јордан Кеџић, један од најомраженијих Срба. Када су српски ђаци у марту 1989. године, због немогућих услова, бојкотовали наставу, тај такозвани Србин Кеџић захтевао је да се испоштују „статутарне мере“ и да они буду избачени из школе. Међутим, за шиптарске ученике, који месецима не иду у школу већ демонстрирају – ништа. Недавно није хтео ни да прими професоре српске националности који су долазили у Секретаријат на договор за организовање наставе, а из канцеларије је избацаивао и професоре који су на Косово долазили по Ју-програму.

Помоћник покрајинског секретара за науку је Ружди Плана, а за културу Есад Камбери. Њима је истекао мандат још пре две године, али они и даље раде.

Ружди Плана познат је по томе што се супротстављао свему што је везано за Србију, а поготову доношењу закона који неку област регулишу јединствено за целу територију СР Србије.

Есад Камбери је већ тринаест година помоћник покрајинског секретара задужен за културу, тако да је директно одговоран за многе промоције шиптарског сепаратизма и албанског милитаризма кроз разне културне манифестације и садржаје.

Главни инспектор у Покрајинском секретаријату за образовање је Зејнулах Јакупи. Својевремено он је био директор школе у Новом Брду, где је искључен из СКЈ због национализма. Након тога постављен је за директора средње школе „Џевдет Дода“ у Приштини. Када су 1981. године почеле демонстрације, сви ученици његове школе напуштају часове и одлазе на улицу да кличу по његовој идеологији. Као награда за такав „васпитни рад“ запослен је на место главног покрајинског инспектора за образовање. Он овај посао и даље обавља иако су у децембру 1989. године овакви инспектори законом укинати.

Реџеп Османи, професор у средњој економској школи у Приштини, после националистичког насртаја на свог колегу професора Србина, постављен је за саветника у некадашњи Покрајински комитет за образовање, где се противи јединственом образовању и истим уџбеницима на целој територији Србије. Сада ради као саветник у Заводу за унапређење образовања и васпитања.

Назми Цака, који је својевремено због сепаратизма истеран са места директора школе у Косову Пољу, сада је виши стручни сарадник у Покрајинском просветном савету, где између осталог прави селекцију уџбеника за основне и средње школе.

У Покрајинском секретаријату за образовање, науку и културу ради и Хасан Зекај, који је једно време у Покрајинском секретаријату за односе са иностранством био међу главним људима задуженим за сарадњу са Албанијом.

Имигрант води имиграцију

Први секретар Секретаријата за односе са иностранством Косова од 1973. до 1977. године био је Укшин Хоти, који је увећало развио сарадњу са Албанијом, поготово на увозу идеологије, да би сепаратизам све више узимао маха. После 1981. године он је осуђен на девет година затвора а издржао је само три и по. Њега је на месту секретара заменио Зејнулах Груда, који је 1981. године смењен из истих разлога, због сарадње са Албанијом. У време када је ректор Универзитета Косова био познати сепаратиста академик Дервиш Рожаја, секретар УК СК био је његов рођак Зејнулах Груда. Са те дужности он је отишао за југословенског амбасадора у Панаму.

Следећи секретар био је др Скендер Бериша. Др Бериша, је био бивши помоћник Савезног секретара за спољну трговину, иначе кадар Имера Пуље, познатог покрајинског и савезног политичара. Један Беришин стриц био је министар у фашистичкој влади Албаније а други је после рата био инструктор и члан Централног скопског балистичког комитета – ЦК СКОП-а.

После Берише за секретара долази Вотим Демири, Бакијев човек. Он је 1971. године због непријатељског деловања потиснут са дужности секретара ОК СК Призрена. Покрајински функционери одмах после тога делегирају га у Савезни секретаријат иностраних послова, где убрзо бива именован за генералног конзула у Истанбулу. Када се сазнало ко је и шта је, повучен је из ССИП-а. Привредна комора Косова онда га предлаже за представника Привредне коморе Југославије у Паризу. Уз залагање Коља Широке, Јусуфа Зејнулаха, тадашњег потпредседника Привредне коморе Југославије, и Аслана Барутија, тадашњег секретара Извршног већа Косова, Демири је ипак „прогуран“ у Париз.

У априлу 1989. године из овог секретаријата смењена су три помоћника секретара Абдуљ Жевељи, Рамадан Сејдију и Сава Стевановић.